

בתי המשפט

א 013210/04

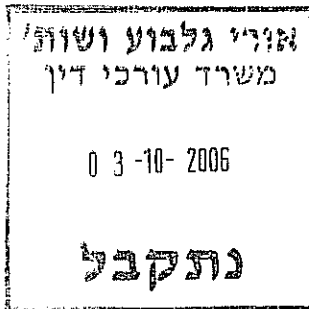
בבית משפט השלום בירושלים

לפני כב' השופט ר' כרמל
סגן-נשיא

בעניין: שרה פוגל

התובעת

ע"י ב"כ עו"ד א. גלבווע ואח'

נגד

מנורה חברה לביטוח בע"מ

הנתבעת

ע"י יוליש ואח'

פסק דין

1. ברכבה של התובעת נעשה שימוש שלא בידיעתה ושלא בהסכמתה על ידי אדם אשר לא היה ברשותו רישיון נהיגה (כלל). במהלך הנהיגה נפגע הרכב כתוצאה מרשלנות הנוהג. אין חולק כי הנוהג אמור היה להשיב את הרכב לתובעת בתום נהיגתו. האם בנסיבות אלה חלה אחריות הנתבעת, היא המבטחת, לפיצוי התובעת בגין נזקיה על פי פוליסת הביטוח, דהיינו האם התרחש 'מקרה ביטוח' אשר הקים למבטחת חבות לפיצוי התובעת – המבוטחת. זו השאלה הטעונה הכרעה בענייננו.

בתי המשפט

א 013210/04

בבית משפט השלום בירושלים

לפני כב' השופט ר' כרמל
סגן-נשיא

2. אין חולק על העובדות הבאות: התובעת הייתה הבעלים של רכב מסוג מיצובישי מספר רישוי 20-870-90. הנתבעת בטחה את הרכב ואת שימוש התובעת ברכב בפוליסת ביטוח מקיף. בנה של התובעת, יליד 1983, אשר לא היה ברשותו רישיון נהיגה, נטל ביום 9.9.02 את מפתחות המכונית, ללא ידיעת אמו – התובעת וממילא בלא הסכמתה, ונהג בה. במהלך נהיגתו – התרחשה תאונה, זאת לאחר שאיבד את השליטה על המכונית. כתוצאה מכך ניזוקה המכונית. הסכמת הצדדים באה לפרטים האמורים לעיל ובנוסף הוסכם כי בנה של התובעת התכוון להשיב את הרכב בתום השימוש ולא היתה לו כוונה לגנובו 'במשמעות הפלילית'.

3. סעיף 1 (4) לפוליסת הביטוח קובע:

“מקרה ביטוח הוא אובדן או נזק שנגרם כתוצאה מאחד הסיכונים המפורטים להלן בתקופת הביטוח לרכב הנקוב במפרט לרבות לאביזריו הצמודים אליו או הנמצאים מכח דין. . .

(4) כל נזק שנגרם עקב גניבה, תוך גניבה, ובעת ניסיון גניבה”

המחלוקת המרכזית בין הצדדים מתנקזת אל עבר השאלה האם ניתן לראות במערכת העובדתית המתוארת לעיל משום גניבה, זאת אף שהתובעת לא התלוננה במשטרה בגין מעשיו של בנה ובכתב האישום אשר הוגש נגד בנה של התובעת לא נאמר כי הרכב נגנב או נעשה בו שימוש ללא רשות (תיק המשטרה הוגש בהסכמה).

בתי המשפט

א 013210/04

בבית משפט השלום בירושלים

לפני כב' השופט ר' כרמל
סגן-נשיא

כאמור, הצדדים גם הסכימו כי במעשיו של הבן לא הייתה כוונה לגונבו 'במשמעות הפלילית'. כלומר, אם נחדד את המחלוקת, השאלה המדוייקת תהא האם המונח 'גניבה' הנוכח בסעיף 1 (4) לפוליסה סובל פירוש שאינו דווקא המשמעות הקבועה למונח זה בסעיף 383 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, לפיו אדם 'גונב' דבר שעה שהוא: "נוטל ונושא דבר הניתן להיגנב, בלי הסכמת הבעל, במרמה בשעת הנטילה לשלול את הדבר מבעלו שלילת קבע" ובהקשר זה, סע' 413 ב' לחוק העונשין, העוסק בגניבת רכב, קובע: "הנוטל רכב ללא רשות מבעליו, והוא מעבירו למקום אחר או לאדם אחר בנסיבות המצביעות על כוונה שלא להחזירו לבעליו . . .". לגרסת הנתבעת, מאחר שאין חולק כי בנה של התובעת לא התכוון, בשעת מעשה, לשלול את הרכב שלילת קבע מאמו, כי אז אין מדובר בגניבה, מה עוד שהתובעת, כאמור, אינה חולקת כי: "לא ניתן לראות בנטילת הרכב ע"י בנה של התובעת כ'גניבה' לפי הגדרת המונח 'גניבה' בחוק העונשין" (סעיף 12 לסיכומי התובעת). הנתבעת הפנתה לכך שנקבע, שעה שעוסקים בפירושה של פוליסת ביטוח, כי יש לאמץ אותה אופציה פרשנית אפשרית "המלמדת על כוונתם של המתקשרים ושיש בה סבירות לאיזון" (ע"א 124/89 הפניקס הישראלי חברה לביטוח בע"מ נ' יוסף כהן ואח', פ"ד מ"ו (2) (372). עוד נטען על ידי הנתבעת כי מאחר שלא נקבע בפוליסה כי הנה חלה גם על אירוע של שימוש בלא קבלת רשות, הרי מקרים מסוג זה אינם באים תחת כנפיה של הפוליסה. לשיטת הנתבעת, מאחר שהמונח 'גניבה' לא הוגדר בפוליסה, יש לבחון מונח זה לאור הגדרתו בחוק העונשין. בהקשר זה הפנתה הנתבעת למספר אירועים דומים

בתי המשפט

א 013210/04

בבית משפט השלום בירושלים

לפני כב' השופט ר' כרמל
סגן-נשיא

אשר נדונו בבתי המשפט נבנוגע אליהם נקבע כי יש ליתן למונח 'גניבה' שבפוליסה את המשמעות שניתנה לו במשפט הפלילי, זאת מאחר "שמדובר במונח מהתחום הפלילי ויש ליתן לו משמעות זו, אלא אם הגזירו הצדדים בפוליסה מונח זה בצורה אחרת מזו הקיימת בחוק העונשין" (ע"א 186/94 סהר חברה לביטוח נ' וינרסקי, פס"מ נ"ה (3) 191). יצויין כי גם פסק הדין הנ"ל בעניין וינרסקי, אליו תבוא התייחסות בהמשך, עסק בבן שנטל את רכבו של אביו בלא ידיעתו של האב. כאמור, הנתבעת הפנתה למקרים נוספים שבהם פסק בית משפט השלום (במותבים שונים) בדרך שהותוותה בפסק הדין בעניין וינרסקי ואשר כולם עסקו בסיטואציה שבה נעשה שימוש ברכב על ידי בן משפחה בלא הסכמה, ובמהלך שימוש זה ניזוק הרכב.

5. בפרשת וינרסקי קבע כב' ס' הנשיא, השופט סלוצקי, כי משלא הוגדר המונח גניבה בפוליסה בצורה שונה מהגדרתו בחוק העונשין, יש ליתן לו את המשמעות הפלילית, ומשמעות זו לא התקיימה באותו עניין שנדון לפניו ואשר נסיבותיו דומות לאלה שבענייננו. השופט ד' בייך, באותו עניין, סבר "שהמבחן הקובע לעניין הבנת מושג זה גניבה בפוליסה הוא כיצד נתפס המושג על ידי 'אדם מסחרי רגיל' . . . לפיכך אמנם נקודת המוצא צריכה אולי להיות ההגדרה של גניבה בחוק העונשין אך אין פירוש הדבר שחייבת להתקיים ההגדרה האמורה על כל דקדוקיה. יחד עם זאת, נראה לי שמי שרוצה לסטות מההגדרה העונשית של גניבה, עליו לשכנע את בית המשפט כי המקרה נופל בגדר המקובל בעולם המסחרי. במקרה הנדון נראה כי נטילת הרכב לשימוש זמני על ידי בחור צעיר מאביו, כשאותו בחור מתגורר ביחד

בתי המשפט

א 013210/04

בבית משפט השלום בירושלים

לפני כב' השופט ר' כרמל
סגן-נשיא

עם האב, לא תיחשב גם בעיני 'האדם המסחרי הרגיל' כגניבה". אכן, זו הגישה הרווחת, וכאמור, בעקבות פסק הדין של בית המשפט המחוזי בחיפה בעניין וינרסקי, צעדו בתי משפט השלום במקרים נוספים. בית המשפט העליון טרם אמר דברו בסוגיה זו. במיעוט המקרים (שניים בלבד) פסקו בתי משפט השלום כי אין ליתן למונח גניבה בפוליסה את המשמעות של מונח זה שלפי חוק העונשין "אלא את המשמעות שכל אדם סביר ורגיל היה נותן לה בעת שהוא מבטח את רכבו מפני גניבה, היינו שמדובר במעשה שמשמעותו לקיחת הרכב מרשותו ללא הסכמתו ולרוב גם ללא ידיעתו, בלא שיצטרך ליתן דעתו לשאלה האם הרכב נלקח בכוונת החזרה או על מנת לשלול ממנו את החזקה בו לעולם" (ר' ת.א 32596/03 בימ"ש השלום ת"א-יפו). זו העמדה אשר לדעת התובעת יש לאמץ גם בעניינה.

דיון ומסקנות

6. המונח 'גניבה', שעה שנקבע בפוליסת ביטוח כ'מקרה ביטוח', הנו מונח המצוי במגרש היחסים החוזיים שבין צדדים והוא אמור לשאוב פרשנות מכוונת הצדדים, מהנסיבות, ולא דווקא מהאופן שבו הוגדר מונח זה בחוק העונשין. בהקשר זה נאמרו ע"י כב' הנשיא שמגר הדברים הבאים: "אין גם כל טעם בהחלת הגדרותיו של חוק העונשין ככל שהדבר כרוך בפרשנות חוק חוזה הביטוח או בפרשנות פוליסות ביטוח. המדובר, למעשה, במהות חוזית, שפרשנותה צריכה להיעשות על פי כללי הפרשנות המאפיינים את המשפט האזרחי בכלל ודיני החוזים בפרט. לפיכך יש לפנות במקרי ביטוח לפרשנות העולה בקנה אחד עם כוונת הצדדים, הנסיבות

בתי המשפט

א 013210/04

בבית משפט השלום בירושלים

לפני כב' השופט ר' כרמל
סגן-נשיא

והנוהג המקובל . . . (ע"א 1845/90 רוני סיני נ' מגדל חברה לביטוח בע"מ, פ"ד מ"ז (5) 661). בהמשך, הוסיף כב' הנשיא שמגר: "שני כללים מוכרים בפרשנות בכלל ובפרשנות פוליסות ביטוח בפרט.האחד, לפיו יש ליתן לכתוב את המשמעות המילולית, הפשוטה והסבירה של המילים, והשני – לפיו יש לפרש מסמך נגד מנסחו. הכלל הראשון איננו החלטי ואין הכרח להבינו כפשוטו. יהיו מקרים שבהם מן הראוי יהיה ליתן לכתב פירוש סביר, אפילו הוא עומד לכאורה בניגוד למילים המפורשות, אך זאת, כדי להגיע למשמעות הגיונית ואמיתית שאליה התכוונו הצדדים המתקשרים ובהנחה כמובן שקריאה כוללת את הכתוב מובילה למסקנה שהמילים כפשוטן אינן מייצגות את כוונת הכתוב". מהאמור לעיל ניתן לאמר כי מאחר שנמצאים אנו בשדה המשפט האזרחי ובתחום שדה זה אנו נמצאים בערוגת דיני החוזים, יחולו, כאמור לעיל, כללי פרשנות אחרים מאלה החלים בשדה המשפט הפלילי. כאשר הנתבעת, כמנסחת, קבעה את המונח 'גניבה' בפוליסה, מבלי להסכים עם המבוטח לגבי תוכנו של מונח זה והיקפו, אין בכך כדי להוביל למסקנה כי יש ליצוק לתוך מונח זה את הגדרתו שבחוק העונשין, הגדרה המתרכזת ב'שלילת קבע'. יחד עם זאת, עניין לנו בלשון בני אדם וגם אם יינתן פירוש אחר למונח זה, שיעמוד, לכאורה, בניגוד למשמעות מונח זה, יהא הדבר אך ורק כדי להגיע למשמעות ההגיונית והאמיתית שאליה התכוונו הצדדים ובהנחה שקריאה כוללת של הכיתוב מובילה למסקנה שהמילים, כפשוטן, אינן מייצגות את כוונת הכיתוב. בשלב זה, אבקש לאמר כי דעתי היא שאין לערוך אבחנה בין 'משתמש קרוב' ולבין 'משתמע זר' ברכב, ודין אחד, יהא אשר יהא, אמור לחול על שניהם. ב'משתמש קרוב' – כוונתי היא לבן

בתי המשפט

א 013210/04

בבית משפט השלום בירושלים

לפני כב' השופט ר' כרמל
סגן-נשיא

משפחה אשר עשה ברכב שימוש שלא ברשות, ו'משתמש זר' – הנו משתמש שאין לו קשר או קרבה לבעלים של הרכב. הערתי זו באה לאור האבחנה שנערכה בפסק-דין בת"א 27989/00 בבית משפט השלום בת"א (בעניין מיכאלה כספי נ' אליהו חברה לביטוח בע"מ) שם ננקטה עמדת ביניים לפיה שימוש ברכב ללא רשות ייחשב כגניבה, לצורכי פרשנות פוליסת ביטוח, אך ורק כאשר מדובר בביצוע המעשה על ידי אדם שהוא זר לבעלים של הרכב. אולם, מקום שהשימוש נעשה על ידי בן משפחה, אין בכך משום גניבה שכן, אם יופעל מבחן 'האדם המסחרי הרגיל' אותו אדם לא יראה במעשה כזה משום גניבה. לדעתי, אבחנה זו מקימה שדה מוקשים ניוצרת אינספור סיטואציות אשר תיפולנה אל שני המגרשים גם יחד ולקיומם של מקרים אפורים לרוב אשר הניסיון לסווגם יצריך, לעיתים, מאמץ רב נמיותר מה עוד שאין הצדקה עניינית או מהותית לאבחנה זו. למשל: מה דינו של החבר של הבת של הבעלים של הרכב- האם הוא קרוב לבעלים או זר לו ודינו כדין משתמש אשר פרץ לרכב, עשה בו שימוש והשיבו לנקודת המוצא. או, האם יש הבדל בין סיטואציה שבה, הבן שעשה שימוש במכונית האב, מתגורר עם האב בבית אחד, לבין בן אחר אשר ניתק את הקשר עם האב? אין בעמדת הביניים כדי ליתן תשובה או פתרון לשלל מצבים אפשריים שכן האפשרויות אינן מוגבלות, ויתכנו מקרים שבהם לאדם זר (במובן שאינו קרוב משפחה) זיקה קרובה יותר לבעלים של הרכב מאשר בן משפחה.

בתי המשפט

בבית משפט השלום בירושלים

א 013210/04

לפני כב' השופט ר' כרמל
סגן-נשיא

7. הפתרון הוא, על כן, בקיומה של האחדה. העיקרון, יהא אשר יהא, אמור לחול על עצם הסיטואציה שבה נעשה שימוש ברכב, בלא רשות, בלא קשר לזהות המשתמש בו, כל עוד, כמובן, אין חולק כי כוונתו של אותו משתמש הייתה לעשות שימוש ברכב ולא לגונבו במשמעות שלילת קבע. פרשנות זו נכונה גם לאור עמדת הנתבעת שאינה גורסת כי יש לערוך אבחנה בין גנב שהוא בנו של הבעלים לבין גנב זר לבעלים. בנסיבות של גניבה, גם אם הגנב היה בנו של הבעלים, לא יכולה להישמע הטענה כי אין מדובר בגניבה. כב' השופטת י' וילנר הגיעה למסקנה (ר' ת"א-חיפה 12954/99 זיזוף יוסף נ' אלית חברה לביטוח בע"מ, פסק דין מיום 27.8.03), כי אף שהנה מאמצת את הכלל שקבע כב' השופט ביין ואת עיקרון 'האדם המסחרי הסביר', הרי בנסיבות שבהן הנהג שעשה שימוש ברכב לא התגורר בבית אביו (הבעלים) והפעיל שימוש באלימות פיזית כנגד אשתו אשר נהגה ברכב על מנת לקחת ממנה את הרכב, מדובר בגניבה, ובלשונה: "שוכנעתי כי במקרה הנדון בו נלקח הרכב מהמבוטח . . . תוך שימוש באלימות, גם אם הדבר נעשה על ידי בן משפחה, בא בגדר אותם מקרים שנכללו בכיסוי הביטוחי בעת עריכת הפוליסה על ידי הצדדים".

8. לעומת התוצאה אליה הגיע בית המשפט בפרשת וינרסקי, בעניין אחר, ע"א 662/97 (מחוזי תל-אביב) עילית חברה לביטוח נ' פרנק יהודה ואח', דינים מחוזי, כרך ל"ב עמ' 7, שעסק אף הוא בבן שבן שעשה שימוש במכונית אביו ללא רשות, הגיע בית המשפט למסקנה שונה. בית משפט השלום היה בדיעה שאין לפרש את המונח 'גניבה'

בתי המשפט

א 013210/04

בבית משפט השלום בירושלים

לפני כב' השופט ר' כרמל
סגן-נשיא

כמשמעותו בחוק העונשין ולשיטתו שימוש ברכב בלא רשות – בא בגדר גניבה באותן נסיבות. בדיון בערעור אימצו שופטי הרוב (כב' השופטים מ' טלגם ו- י' גליץ) את דעתה של הערכאה הראשונה. מנגד, שופטת המיעוט (כב' השופטת ש' גדות) סברה כי יש לפרש את המונח 'גניבה' שבפוליסת הביטוח, כמשמעותו של מונח זה בחוק העונשין. במקרה נוסף שהגיע לערעור, בבית המשפט המחוזי בתל-אביב, ע"א 13149/96, משה בן שטרית נ' מגדל חברה לביטוח, שגם בו דובר על שימוש שעשה בן במכונית אביו ללא רשות ונגרם נזק, סברה כב' השופטת מ' רובינשטיין כי יש ליתן למונח גניבה את המשמעות הקבועה בחוק העונשין (כפי שסבר, באותו עניין שופט הערכאה הראשונה, כב' השופט ע' אזר) ואילו כב' השופט י' גרוס אימץ את הדיעה שהובעה בע"א 662/97 הנ"ל, כלומר שאין להיצמד להגדרה שבחוק העונשין. השופט הנוסף, כב' השופט בן שלמה, לא פסק בשאלה זו שכן ביסס את החלטתו על חלופה אחרת הקבועה בפוליסת הביטוח, אולם הביע את דעתו כי: "בעל רכב מבוטח מצפה לקבל פיצוי ביטוחי לנזקיו במקרה של נטילת רכבו ללא רשות לא פחות מכפי שהוא מצפה לקבל פיצוי ביטוחי לנזקיו במקרה של גניבת רכבו ולכן אין כל הגיון להחיל כללי ביטוח או פרשנות שונים ביחס לשני הסיכונים דומים אלה. גישה אחרת תביא לתוצאה בלתי סבירה לפיה גורל הכיסוי הביטוחי לרכבו של המבוטח, שנטל ממנו ללא רשות, יהא תלוי במיהות העברייני...".

9. חברי, כב' השופט א' רומנוב, בפסק דינו בת"ק 1379/98 פלוני נ' המגן חברה לביטוח, דן במקרה דומה – בן שנהג במכונית אביו ללא רשות ובלא שהיה בידו רישיון

בתי המשפט

א 013210/04

בבית משפט השלום בירושלים

לפני כב' השופט ר' כרמל
סגן-נשיא

נהיגה, ודבריו יפים וקולעים גם לענייננו: "חבורת נערים מבחינה כי אחד מתושבי השכונה קנה מכונית חדשה ונוצצת. הנערים מבקשים לעשות במכונית 'טיבוב'. הם פורצים למכונית, מניעים אותה ויוצאים לדרכם. הם מתכוונים להחזיר את המכונית למקום ממנו לקחו אותה. דא עקא, שתוך כדי נסיעתם ארעה תאונה והמכונית ניזוקה קשה. הנערים לא עברו עבירה של גניבה שכן הם התכוונו בתום הנסיעה להחזיר את המכונית למקום ממנו הם לקחו אותה. הם עברו עבירה של שימוש ברכב ללא רשות. האם בעל המכונית, המבוטח, זכאי לקבל תמלוגי ביטוח? נראה, שאם נאמץ את הדיעה כי יש לפרש את המונח "גניבה" בפוליסת הביטוח כפי מובנו בחוק העונשין תשל"ז-1977, לא יהיה המבוטח זכאי לתמלוגי ביטוח לפי חלופה זו שבפוליסת הביטוח. אני סבור, כי תוצאה אינה סבירה. אני סבור, כי האדם הרגיל יכנה את מעשיהם של הנערים כגניבה. אני סבור, כי ככל שמדובר בפוליסת הביטוח, קשה יהיה למצוא הבדל ענייני בין מקרהו של הגנב שנסע ל'משחטת הרכב' לבין המקרה של הנערים שגרמו נזק למכונית. בשני המקרים נעברו לגבי המכוניות עבירות פליליות. בשני המקרים נגרמו למכוניות נזקים בעקבות כך, ובשני המקרים מוצא עצמו המבוטח עם נזק שהוא לא אחראי לו. אכן, אני סבור כי בשני המקרים צריך להגיע לאותה תוצאה". נימוק נוסף להעדפת פרשנות זו נובע מכך שיש להסיט את נקודת האיזון ולהציב את הדגש על המבוטח ולא על המשתמש. יש לזכור כי אנו עוסקים בנזק שנגרם כתוצאה משימוש אסור ברכב, ובשלב בו נגרם הנזק היה הרכב מצוי ברשות המשתמש ובחזקתו, והמבוטח היה חסר אונים ונטול שליטה לגבי המתרחש. במצב דברים זה, הצפייה של המבוטח הנה לקבלת הפיצוי בגין כל נזק שייגרם ואין זו צפייה בלתי סבירה.

בתי המשפט

א 013210/04

בבית משפט השלום בירושלים

לפני כב' השופט ר' כרמל
סגן-נשיא

סיכומו של דבר

10. משעה שהוצא הרכב מרשותו של המבוטח ללא ידיעתו וללא הסכמתו, ונעשה שימוש ברכב, ובמהלך השימוש נגרם לרכב נזק, יש לראות ברגע הוצאת הרכב מרשות הבעלים משום גניבה לצורך תחולת הפוליסה, ואין ליתן, בהקשר זה, למונח 'גניבה' את משמעותו שבחוק העונשין העוסק בשלילת קבע. החוליה החשובה היא החוליה הראשונה: ניתוק הקשר, גם לפרק זמן זמני, בין המבוטח לבין רכבו. משנותקה חוליה זו, יש בכך, מבחינת המבוטח, משום גניבה, והאפשרות שהרכב יושב למבוטח בעתיד, בנקודת זמן בלתי ידועה, אין בה כדי לשנות מכך.

גובה הנזק

11. שווי הרכב, לחודש אוקטובר 2002, עמד על סך 59,000 ₪, ובניכוי ערכו במצבו כניזוק, עמד השווי על סך 53,100 ₪. סכומים אלה נתמכו בחוות דעתו של השמאי א' חרמוני, נספח ד' לכתב התביעה. הנתבעת אינה חולקת על סכום זה ועל הוצאות השמאי בסך 500 ₪, אולם היא חולקת על יתר פריטי הנזק הנטענים – הוצאות (טלפונים, שימוש ברכב חלופי, אובדן שעות עבודה) בסך 7,000 ₪ ופיצוי בגין עגמת נפש בסך 3,000 ₪, זאת בנימוק שלא הובאו ראיות בגין נזקים נטענים אלה (ר' סעיף 6 לסיכומי הנתבעת). נאכן, לא בא פירוט כלשהו בגין הפריטים השנויים במחלוקת ואין

בתי המשפט

שרה סואל

א 013210/04

בבית משפט השלום בירושלים

לפני כב' השופט ר' כרמל
סגן-נשיא

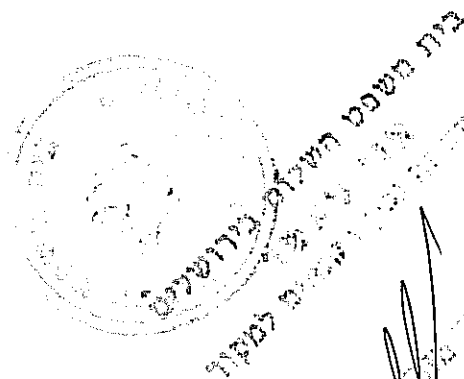
בפני ראיות לעניין היקפם. בהסכמה אליה הגיעו הצדדים יש משום ויתור התובעת על יתר נזקיה, ועל-כן התביעה בגין פריטים אלה נדחית.

התוצאה היא שאני מחייב את הנתבעת לשלם לתובעת סך של 53,600 ₪. סכום זה ישא הפרשי הצמדה וריבית כאמור בסעיף 28 לחוק חוזה ביטוח, התשמ"א-1981. בנוסף, תשא הנתבעת בהוצאות התובעת וכן בשכ"ט עו"ד בסך 10,000 ₪ בצירוף מע"מ. (יובהר כי סכום שכר הטרחה נפסק בשעור נמוך לאור ההסכמות אותן קיבלה הנתבעת).

ניתן היום, ג' בתשרי, תשס"ז (25 בספטמבר 2006), בהעדר הצדדים.
המזכירות תשלח עותק פסק הדין לבאי כוח הצדדים.

ר' כרמל, שופט

סגן - נשיא

קלדנית: מאיה כהן

27/9/06
מאיה כהן

